

Csoóri Sándor

ALIG MARADTUNK EGYNÉHÁNYAN

Alig maradtunk egynehányan,
akik emlékszünk még
saját nevünkre
s az első kútra,
amelybe félelemmel belenézünk.

A fákon valahogy mindig volt virág,
madár és felhő,
a löszdombok oldalán nyári derű,
s a temetőhegyen egy-egy összekaszabolt,
régir király, aki elé a romtemplom kövei
alázatosan odahulltak.

Néha a történelem fújt át csontjainkon,
néha a böjti szél,
de mi vak cipőinkben
ott toporogtunk csak a sárban,
s vártuk a legközelebbi órát:
hátha a szerencsétlenségünk
avat boldoggá minket.

Volt, aki fényes nappal is
égő gyertyával sietett elénk,
és a fülünkbe azt susogta:
halhatatlanok vagyunk,
mint a földig lelógó harangkötél,
hisz egyetlen rándításra is
megkondul tőlünk a föld s a mennybolt
minden érce és minden porcelánja.

Hol vagyunk már múltunktól, barátaim?
Hol a földtől, a kutaktól, a mélyzöld levelektől?
Lábunk nyomát épp most tapossák el az autók,
és már táncolni is elfelejtettünk végleg!
Már sírni is! Nézem megviselt templomainkat,
mellettük is úgy rohanunk el reggel és este,
mintha kihúlt, óriási teáskannák mellett
rohannánk el a semmibe.

(Magyar Napló, 2005/4.)

CSOÓRI SÁNDOR 1930-BAN SZÜLETETT ZÁMOLYON. VERSET, PRÓZÁT, ESSZÉT IS ÍR.
JÓZSEF ATTILA- ÉS KOSSUTH-DÍJAS.